

İSMET ÖZEL

Bile bile lades

İslâmi çizginin berraklaştırılması ülkemizde İslâm adına siyaset alanında neler gerçekleştirildiğini gerçek mahiyetiyle kavramakla mümkün. Bu kavrayış için de öncelikle iki şeyin sarahatle birbirinden tefrik edilmesi gerekiyor: İslâm aleyhtarı tutumların reddi bir şeydir ve İslâm lehine tutumların benimsenmesi bir başka şeydir. Gerçekte bazı gayri İslâmî hedeflere ulaşmak üzere yola çıkanlar İslâm aleyhtarı tutumların reddine matuf hareketlerde bulunabilirler. Amaçları müslümanlığa ve müslümanlara mahsus kişiler eğer gerekli tefriki yapmamış iseler bu hareketlerin kolayca destekçisi olurlar, giderek bunların İslâmî hareketler olduğu hususunda bir aldanışa kapılabilirler. Cumhuriyet tarihi boyunca bu olagelmıştır.

Biz müslümanlar Türkiye'de zorunlu bir aldanışla kuşatılmış sayılırız. Tarihin bir aşamasında ülkemizde itikad ve ibadet alanında İslâm'a düşmanlık o kerteye varmıştır ki kimilerinin bu düşmanlığı göstermeyişi veya bu düşmanlığı çok yumuşatışı müslümanlar gözünde dostluk nişanesi kabul edilmiştir. Eşref Edib Kara Kitab'ında şu satırlara yer veriyor: "Bir aralık şefleri İnönü, namazlarda Kur'an lisanını kaldırıp yerine uydurma dil koymaya kalkıştı. Fakat o sırada millet efradından ciğeri yanık bir zât tarafından şöyle bir mektup aldı:

- Ey bizim sevgili milli şefimiz İnönü! Millet ve memleketin selâmeti için bizden ne istedinizse verdik. Mallarımızı istediniz verdik. Evlâdımızı istediniz verdik. Canlarımızı istediniz verdik. Daha ne isterseniz yine veririz. Yalnız bir şeyimizi veremeyiz, o da göğsümüzdeki imândır. Bunun üzerine daha ileri gidemedi, bu ibadet inkılâbını yapmaya cesaret edemedi."

Meselenin birinci aşamadaki yönü bu seslenişte saklı. Dikkati son noktaya varınca direnme gösteren tavra değil; ne olduğunu bile bile fedakârlığın esirgenmeyişi çekmek istiyorum. "Daha ne isterseniz veririz" Yeter ki millet ve memleket selâmeti için istensin. Bu yaklaşım müslümanların İslâm aleyhtarı uygulamalar devam ederken sonunda sırat-ı müstakime varacağı umulan bir gelişme uğruna herşeye katlanmaya razı olduklarının göstergesidir. Yani İslâm kültürüne düşmanlık gösterenler bir şekilde müslümanların açtığı krediden yararlandı. Nereye kadar? İslâm düşmanlarının müslümanları aldattıkları zannına kapıldıkları yere kadar. Son noktada müslüman şunu söylüyor: Ben sana aldanabilirim; ama sen beni aldattın sanma! Yani bile bile lades.

Ancak meselenin ikinci aşamada doğan ikinci yönü daha karmaşık. İslâm düşmanlarına karşı yürütülen harekette, aynı cephede yer alıp da aynı niyetleri beslemeyen insanları ayırdetmek gördüğümüz kadarıyla müslümanlara kolay gelmiyor. Nasıl kolay gelsin ki! İslâm'a cepheden hücum edenlere bile kredi açan bir cemaat, "ben İslâm için yola çıktım" diyenlere ne fırsatlar tanımaz! Nitekim istisnasız bütün siyasi kamplar şimdiye kadar tanınan bu fırsatlardan bol bol yararlandı.

Bugün kültür alanında çekilen sıkıntılar üçüncü aşamanın sıkıntılarıdır. Birinci aşamada millet ve memleket selâmeti uğruna katılanlar sözkonusu idi. İkinci aşamada asla rücû gayretlerine bel bağlamanın ortaya çıkardığı gönüllü aldanış hüküm sürdü. Şimdi içinde bulunduğumuz üçüncü ve son aşama ise mahsusen bir İslâmî hareket içinde olunup olunmayacağı önem kazanıyor. Dolayısıyla şimdi mürekkep yalamış insanların tefrik kaabiliyeti belirleyici bir rol oynayacak. Acaba onlar İslâm aleyhtarı tavırlar karşısında gösterilen tepkinin kendilerine mahsus İslâmî veya İslâmcı hareketlerin bir parçası olup olmadığı konusunda içine düştükleri şaşkınlığı üzerlerinden atabilecekler mi?